

lenül pusztította önmagát, s mert még az egészséges és szép is kinek kell valójában? Az eltaszított, genetikusan, családja által betegségre ítélt fejletlen gyermek maradt ő, a bűnök mélyvilágának törpe tanúja és képi rögzítője. Ezért nem hinnék szívesen e grafika olyan értelmezésének, mely a nők egymás közti szerelmét csalódottan megtapasztaló Lautrec-Erost nevezi meg fáradt vesztesnek, pályatévészett kis-istennek: e rajz nem a két nőről, hanem apró, láthatatlan kísérőjükéről szól.

Legyen ez az értelmet, érzékeket megzavaró kicsiny alak, legyen ő valóban a mulatók és bordélyok csirában maradt vagy elvetélt Erosa, észrevétlen, megvetett, rejtőzködő és szenvedő. Erost a képzőművészetben egyaránt ábrázolták fiatal férfiként és kisfiúként anyja társaságában. Ő az egyik legősibb isten, a világ mozgatója, a Sötétség, Khaosz gyermeke, ki által hajdanában a Föld (Gaia) és Ég (Uranos) szerelemben egyesülvén, a Világ teremtett. Fájó ironia Lautrec részéről önmagát Erosként megjeleníteni. A mese szerint Eros a valaha élt legvonzóbb férfi volt, akit azonban méltán illettek a *keserédes* jelzővel, hiszen épp ő tudta a legnagyobb fájdalmat is okozni, kit célba vett nyilával. Ő maga csak egyszer esett szerelembé, Pszichével, kinek neve: *Lélek*.

Neki, a REÖK Palota alkalmi vendégének akartam e pár emléksort szentelni...

Cserjés Katalin

